til at opfylde deres udligningsforpligtelse i det kvartal, der følger efter det kvartal, hvor Kommissionen har fundet klagen berettiget.

Den omhandlede foranstaltninger har ikke karakter af en sanktion og er ikke betinget af, at det konstateres, at der foreligger en overtrædelse af en eller anden art fra de omhandlede virksomheders side, og Kommissionen kan derfor ikke undlade at gribe ind under henvisning til, at den finder det nødvendigt at afvente udfaldet af de procedurer om overtrædelse af prisordningen for jern- og stålprodukter, som den har indledt over for visse producenter.

Kommissionens afvisning af en anmodning om indgriben er under sådanne omstændigheder derfor retsstridig.

RETSMØDERAPPORT
i de forenede sager 167 og 212/85 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Retsregler*

Kommissionen vedtog i slutningen af 1983 og i begyndelsen af 1984 på baggrund af den langvarige krise i jern- og stålindustrien en række beslutninger med sigte på at forstærke virkningen af de tidligere trufne foranstaltninger, bl. a. og især beslutningen om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (Kommissionens beslutning nr. 2320/81/EKSF af 7. august 1981, EFT L 228, s. 14) og om produktionskvotesystemet (Kommissionens beslutning nr. 2177/83/EKSF af 28. juli 1983, EFT L 208, s. 1), hvilke beslutninger gentagne gange er blevet ændret.

Kommissionen vedtog således den 23. december 1983 beslutning nr. 3715/83/EKSF om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter samt beslutning nr. 3716/83/EKSF om indførelse af et system med sikkerhedsstillelse for visse jern- og stålprodukter samt efterprøvelse af mindstepriser (EFT L 373, s. 1 og s. 5).

Kommissionen vedtog desuden den 23. december 1983 beslutning nr. 3717/83/EKSF om indførelse for jern- og stålvirksomheder og stålhandlende af produktionsattester og ledsagedokumenter for leverancer af visse produkter (EFT L 373, s. 9). Denne beslutning blev vedtaget under henvisning til EKSF-traktatens artikel 95 og til samstemmende og enstemmig udtalelse fra Rådet med henblik på at sikre overvågningen af de traditionelle handelsstrømme ved hjælp af en fuldstændig og nøjagtig opgørelse og identificering af stålvareleverancerne i Fællesskabet.

Denne overvågningsordning blev suppleret ved, jfr. Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 29, s. 1), at indføre et nyt princip, hvorefter der var pligt til at overholde de traditionelle strømme i handelen med produkter i kategorierne Ia (coils og

* Processprog: Italiensk.

varmtvalsede bånd), Ib (koldtvalsede plader), og III (svære profiler).

I beslutningens betragtning 9 udtaltes det, at Rådet har anerkendt:

»at stabiliteten af de traditionelle ståleverancer inden for Fællesskabet er et væsentligt element, som bør bevares, for at omstruktureringen af stålsektoren kan ske i en konkurrencemæssig sammenhæng, der er forenelig med den solidaritet, der er fremtvunget ved produktionskvotesystemet«.

I artikel 15B i nævnte beslutning nr. 234/84/EKSF, hedder det:

»1) Enhver medlemsstat kan til Kommissionen fremsætte en klage, når den konstaterer, at leverancerne af produkter i gruppe Ia, Ib, II og III gennem et kvartal er ændret væsentligt i forhold til de traditionelle leverancer.

2) Den i stk. 1 omhandlede klage indgives senest otte uger efter udgangen af det pågældende kvartal.

3) Kommissionen vurderer på baggrund af de statistiske oplysninger, medlemsstaterne månedligt fremsender i henhold til beslutning nr. 3717/83/EKSF, om klagen er velbegrundet. Ved sin vurdering tager Kommissionen hensyn til alle omstændigheder i den foreliggende sag.

4) Hvis Kommissionen finder klagen berettiget, hører den de pågældende medlemsstater herom. Den anmoder de berørte virksomheder om skriftligt at forpligte sig til i det følgende kvartal at udligne ubalancen i deres traditionelle leverancer.

5) Dersom en virksomhed ikke indgår eller ikke overholder en sådan forpligtelse, kan Kommissionen modsætte den del af denne virksomheds kvote, der kan leveres på det fælles marked, med en mængde, der er højst lige så stor som den mængde, der har fremkaldt ubalancen i de traditionelle leverancer.

6) Kommissionen underretter de pågældende medlemsstater om klagens følger.«

B — *Tvistens baggrund og forløb*

I henhold til artikel 8 i den tidligere nævnte beslutning nr. 3717/83/EKSF tilstillede de italienske myndigheder Kommissionen oplysninger vedrørende Italiens import i de første tre kvartaler af 1984 af de af beslutningen omfattede produkter (skrivelser af 5. juni, 3. august og 30. november 1984, bilag 1, 2 og 3 til stævningen i sag 212/85).

Af disse oplysninger til Kommissionen fremgår, at virksomhederne i Fællesskabet i større omfang var trængt ind på det italienske marked til skade for de italienske producenter, hvis salg på det italienske marked gradvis var gået tilbage. For produkter i kategorierne Ia og II var salget af italienske produkter i referenceperioden faldet fra 80,1% til 67,6% og for produkter i kategori Ib fra 82,7% til 74,4% (bilag 12 til stævningen i sag 167/85).

På baggrund heraf anmodede de italienske myndigheder ved skrivelse af 30. november 1984 Kommissionen om at træffe de i artikel 15B i den tidligere nævnte beslutning nr. 234/84/EKSF omhandlede foranstaltninger.

I skrivelse af 21. december 1984, der indeholdt en bekræftelse af de af de italienske myndigheder for årets første ni måneder meddelte oplysninger, tilstillede de kompetente tjenestegrene i Kommissionen medlemsstaterne en oversigt over EF-samhandelen med de omtvistede produkter og opfordrede dem til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende tilfælde af betydelig overskridelse af leverancer af italienske produkter på de øvrige medlemsstaters markeder, dvs. tilfælde, hvor der var tale om stigninger på mindst 1% i forhold til de sædvanlige mængder.

De italienske myndigheder meddelte ved skrivelse af 26. januar 1985, at leverancerne af italienske produkter på de øvrige medlemsstaters område ikke havde oversteget de fastsatte mængder. De anmodede endnu en gang — under henvisning til den, for de italienske producenter, skadelige gradvise stigning i de fra de øvrige medlemsstater indførte produktmængder fra produktgrupperne Ia og Ib — om, at bestemmelserne i artikel 15B i Kommissionens beslutning nr. 234/84/EKSF straks blev bragt i anvendelse. Anmodningen herom blev gentaget i skrivelser af 25. februar og 11. marts 1985 (bilagene 7 og 8 til stævningen i sag 212/85).

Ved skrivelse af 20 marts 1985 (bilag 9 til stævningen i sag 212/85) anerkendte Kommissionens tjenestegrene på ny, at de af Italien meddelte oplysninger var korrekte, navnlig at der havde været tale om en overskridelse af de traditionelle indførsler fra Frankrig og Benelux-landene, og erklærede, at den havde anmodet medlemsstaternes myndigheder om at angive grundene til denne overskridelse.

I skrivelse af 22. marts 1985 fra Kommissionens næstformand til Den italienske Republiks industriminister (bilag 2 til stævningen i sag 167/85) oplyses, at Kommissionen efter afholdelsen af bilaterale møder med de kompetente myndigheder fra de berørte medlemsstater og konstateringen af, at samtlige til Kommissionen indgivne klager var velbegrundede, havde indledt en række procedurer i overensstemmelse med de arter af overtrædelser, der var konstateret på prisområdet, og i øvrigt fortsatte de konsultationer, som var indledt med henblik på i hvert enkelt tilfælde at tage stilling til, om det ville være hensigtsmæssigt at fortsætte proceduren i henhold til artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF.

Ved skrivelse af 18. februar 1985 (bilag 1 til stævningen i sag 167/85) anmodede Assider i medfør af EKSF-traktatens artikel 35 Kommissionen om at bringe samtlige bestemmelser i artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF i anvendelse.

Ved skrivelse af 2. april 1985 anmodede den italienske industriminister i henhold EKSF-traktatens artikel 35 Kommissionen om »at opfylde alle sine forpligtelser efter artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF«.

Kommissionens næstformand tilstillede den 24. april 1985 (bilag 3 til stævningen i sag 167/85) Assider den skrivelse, som Kommissionen havde sendt til den italienske industriminister den 22. marts s.å.

Ved skrivelse af 2. maj 1985 til den italienske industriminister (bilag 12 til stævningen i sag 212/85) redegjorde Kommissionen endnu en gang for de synspunkter, den havde fremsat i skrivelsen af 22. marts s.å. til den italienske industriminister.

Assider og den italienske regering har i medfør af EKSF-traktatens artikel 35, stk. 1, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afvisning af at bringe bestemmelserne i artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF i anvendelse. Stæv-

ningerne er registreret på Domstolens Justitskontor henholdsvis den 31. maj og den 12. juli 1985.

Domstolen har ved kendelse af 23. oktober 1985 besluttet at forene disse to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten i henhold til artikel 21 i statutten for Domstolen og artikel 45 i Domstolens procesreglement besluttet at forelægge Kommissionen tre spørgsmål, som Kommissionen opfordres til at besvare senest den 31. oktober 1986.

Kommissionen har besvaret disse spørgsmål fristmæssigt.

Domstolen har i henhold til procesreglementets artikel 54 fastsat datoen for indledningen af den mundtlige forhandling til udløbsdatoen for den frist, Kommissionen har fået til at besvare Domstolens spørgsmål.

II — Parternes påstande

Assider har nedlagt følgende påstande:

— den af Kommissionens tavshed følgende stiltiende beslutning om at afslå Assider's anmodning af 18. februar 1985 annulleres eller kendes i al fald retsstridig;

— subsidiært annulleres det afslag, der eventuelt måtte foreligge ved skrivelser af 22. marts 1985 fra næstformanden for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber;

— som et led i bevisførelsen bestemmes, at der i fornødent omfang sker fremlæggelse af samtlige dokumenter, der indeholder oplysninger dels om leverancerne af produkter omfattet af reglerne om de traditionelle handelsstrømme, for så vidt angår det italienske marked i hele 1984 samt i første kvartal 1985, dels om de procentvise svingninger i forhold til referenceperioden;

— under alle omstændigheder bestemmes det, at der fremlægges samtlige dokumenter vedrørende forberedelsen af beslutning nr. 234/84/EKSF, navnlig arbejdsdokumenterne fra Kommissionens tjenestegrene vedrørende kontrollen med og opretholdelsen af de traditionelle handelsstrømme.

Den italienske Republiks regering har nedlagt følgende påstande:

— det stiltiende afslag, der må antages at foreligge med undladelsen af at besvare anmodning nr. 740342 af 2. april 1985, annulleres eller kendes retsstridigt;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse for sagsøgernes påstande;

— sagens afvises for så vidt angår påstanden om annullation af Kommissionens udtrykkelige afslag; subsidiært frifindes Kommissionen for påstanden herom;

— sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostnigner.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgernes påstande om annullation af Kommissionens stiltiende beslutning om afslag i henhold til EKSF-traktatens artikel 35 kan antages til realitetsbehandling, og herved har den henvist til Domstolens praksis i dom af 23. april 1956, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises mod Den Høje Myndighed (forenede sager 7 og

9/54, Sml. 1954-1964, s. 21), dom af 15. juli 1960, Chambre syndicale de la sidérurgie de l'Est de la France m. fl. mod Den Høje Myndighed (forenede sager 24 og 34/58, Sml. 1954-1964, s. 187) og dom af 22. marts 1961, SNUPAT mod Den Høje Myndighed (forenede sager 42 og 49/59, Sml. 1954-1964, s. 247).

De af Assider fremsatte påstande om annullation af en eventuel foreliggende beslutning om afslag bør derimod efter Kommissionens opfattelse afvises, idet der ikke foreligger en sådan beslutning. Kommissionen har i den forbindelse gjort gældende, at ingen af skrivelserne hhv. af 22. marts 1985 eller 24. april 1985 indeholder en beslutning om afslag på de anmodninger, sagsøgerne har fremsat i medfør af EKSF-traktatens artikel 35. Disse skrivelser angiver blot arten af de foranstaltninger, der allerede er truffet, og giver desuden underretning om den grundigere kontrol, der vil blive tale om med henblik på yderligere foranstaltninger.

Sagsøgerne har ikke udtrykkeligt formuleret synspunkter vedrørende dette spørgsmål.

Realiteten

Sagsøgerne har fremført to anbringender, der hviler på følgende synspunkter:

— tilsidesættelse af artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF samt af flere bestemmelser i EKSF-traktaten;

— magtfordrejning.

Drøftelse af det *første anbringende* om tilsidesættelse af artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF samt af flere bestemmelser i EKSF-traktaten

Assider og den italienske regering har gjort gældende, at omfanget af Kommissionens beføjelser klart fremgår af artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF i det omfang, hvori det i dennes stk. 4 er bestemt, at såfremt Kommissionen som det her er tilfældet, finder en medlemsstats klage berettiget, »anmoder [den] de berørte virksomheder om skriftligt at forpligte sig til i det følgende kvartal at udligne ubalancen i deres traditionelle leverancer«.

Det er sagsøgernes opfattelse, at denne bestemmelse ikke levner Kommissionen nogen plads for et skøn, men tværtimod angiver, at den er retligt forpligtet til at gribe ind, når det, som det her er tilfældet, kan anerkendes, at en medlemsstats klage er berettiget.

Sagsøgerne gør gældende, at den omstændighed, at Kommissionen i de foreliggende sager har gentaget de bemærkninger, den fremsatte i sagen Association des aciéries européennes indépendantes mod Kommissionen (45/84 R, kendelse af 28. marts 1984, Sml. s. 1759) — anvendelsen af artikel 15B i forhold til andre indgreb på pris- og kvoteområdet antoges blot at være en ekstra, subsidiær afværgeforanstaltning, og det fandtes at være i strid med de grundlæggende bestemmelser i EØF-traktaten at fortolke bestemmelsen på en anden måde — faktisk er ensbetydende med, at Kommissionen fremsætter en ulovlighedsindsigelse, der ikke kan anerkendes, når Kommissionen selv har vedtaget beslutning nr. 234/84/EKSF.

Sagsøgerne anfører endvidere, at Kommissionens synspunkt fører til anerkendelse af rent formelle regler, der ikke er almengyldige og ikke karakteriseret af særlige sanktioner. Synspunktet er derfor i strid med EKSF-traktatens artikel 5, stk. 2, for så vidt som det giver anledning til alvorlig uligevægt i situationen for virksomheder, der har henholdsvis overholdt og undladt at overholde bestemmelsen. Synspunktet går endvidere på tværs af EKSF-traktatens artikel 58, idet der således ikke rettes op på ændringen af de traditionelle handelsstrømme og dermed tilsidesættelsen af solidaritetsprincippet.

Sagsøgerne finder derfor, at Kommissionen ved at undlade at træffe de fastlagte foran-

staltninger klart har overtrådt artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF. Med denne overtrædelse foreligger der også en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 58, der udgør hjemmelen for beslutning nr. 234/84/EKSF, samt af nævnte traktats artikel 5, der bl. a. pålægger en forpligtelse til at sikre normale konkurrencebetingelser opretholdt.

Assider har yderligere gjort gældende, at der foreligger en overtrædelse af EKSF-traktatens artikler 14, stk. 1, og artikel 35, stk. 1, hvorefter Kommissionen er forpligtet til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger.

Assider har for det tilfælde, at Domstolen måtte nå til det resultat, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde udtrykkeligt har meddelt Assider sin beslutning ved til Assider at fremsende skrivelsen af 22. marts 1985, der var blevet tilstillet det italienske Industriministerium, gjort gældende, at den omhandlede beslutning er retsstridig ikke blot af de ovenfor anførte grunde, men også fordi den ikke er begrundet, jfr. EKSF-traktatens artikel 15, stk. 1. Denne beslutning indeholder desuden urigtige og indbyrdes modstridende angivelser, idet de normale handelsstrømme ikke fandtes at være undergået alvorlige ændringer, mens Kommissionen tidligere havde anerkendt dette.

Kommissionen har henvist til sine indlæg i forbindelse med den tidligere nævnte kendelse 45/84 R vedrørende den funktion, der må tillægges artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF, og har herved anført, at den fortolkning efter ordlyden, som sagsøgeren har foreslået, underkender, at denne bestemmelse må være subsidiær i forhold til alle de midler, Kommissionen har fået stillet til rådighed med henblik på at sikre fællesskabsretten overholdt.

Ifølge *Kommissionen* var artikel 15B tænkt som en undtagelsesbestemmelse med henblik på indgreb i en ekstraordinær sitaution, hvor det fælles stålmarked var truet. En sådan situation forelå i kraft af risikoen for eller en konstatering af en gradvis indtrængning på visse medlemsstaternes marked af virksomheder fra andre medlemsstater, der søgte nye markeder efter at have kunnet skaffe sig dækning for deres driftstab ved statsstøtte eller eventuelt ved overtrædelser af Fællesskabets pris- eller kvoteordninger.

Ifølge Kommissionen blev artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF vedtaget dels for at forhindre medlemsstaterne i at træffe ensidige gengældelsesforanstaltninger, dels for i det hele taget at styrke de fællesskabsretlige virkemidler, der havde mistet deres afskrækkelsesvirkning ved hjælp af et ekstra middel, som kunne virke efter hensigten og helst ved sin blotte eksistens. Efter denne opfattelse er artikel 15B det sidste middel, der kan benyttes, når de sædvanlige sanktionsmidler over for virksomhederne er udtømt.

Kommissionen har anført, at den af sagsøgerne foreslåede fortolkning af artikel 15B, hvorefter denne automatisk finder anvendelse, når en medlemsstats klage er fundet berettiget, er i strid med traktaten, idet bestemmelsen dermed bliver udforenelig med selve Fællesskabets grundlag. Det følger altså af selve EKSF-traktaten, at denne bestemmelse kun skal anvendes subsidiært.

Kommissionen har på baggrund af anbringenderne om overtrædelse af forskellige traktatbestemmelser gjort gældende, at den procedure i henhold til 15B, der blev indledt lang tid før sagsøgernes anmodninger fremkom, fremdeles er under afvikling. De i artikel 15B fastsatte sanktioner kan imidlertid

kun anvendes, efter at Kommissionen har fastslået, at der er en sammenhæng mellem den konstaterede ubalance i traditionelle leverancer og visse EF-virksomheders adfærd, og efter at de specifikke sanktioner, der er fastlagt for de konstaterede overtrædelser, har vist sig virkningsløse.

Anbringendet om, at der foreligger en overtrædelse af beslutning nr. 234/84/EKSF og traktatens bestemmelser, finder Kommissionen derfor grundløst.

Anden anbringendet om magtfordrejning

Assider og den *italienske regering* har gjort gældende, at den omtvistede beslutning — såfremt Domstolen måtte nå til det resultat, at iværksættelsen af samtlige udligningsforanstaltninger i henhold til artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF beror på et skøn — er udtryk for magtfordrejning, idet fællesskabsmyndigheden har forfulgt et andet formål end det med denne bestemmelse tilsigtede eller i al fald har fortolket bestemmelsen forkert.

Assider har henvist til Kommissionens argumentation, hvorefter disse foranstaltninger i sammenligning med de sædvanlige typer indgreb på pris- og produktionskvoteområdet er subsidiære eller accessoriske. Denne indskrænkende fortolkning af artikel 15B savner efter Assider's opfattelse grundlag og medfører, at den i bestemmelsen nedfældede retsregel i praksis bliver virkningsløs eller ligefrem faktisk ophæves.

Sagsøgerne har anført, at artikel 15B skal fortolkes efter de principper, der er fastlagt i Domstolens dom af 1. juni 1961 (Gabriel Simon mod Domstolen for De europæiske Fællesskaber, 15/60, Sml. 1954-1964, s. 253), hvori det hedder: »I mangel af forarbejder, som klart giver udtryk for hensigten hos en bestemmelses forfatter, kan Domstolen kun basere sig på rækkevidden af en tekst, således som den rent faktisk foreligger, og give den den betydning, der fremgår af en sproglig og logisk fortolkning heraf«. Den fortolkning, Kommissionen har foreslået, og som den hverken kan begrunde ved at henvise til en anden bestemmelse eller til forarbejderne til beslutning nr. 234/84/EKSF, er imidlertid netop i modstrid med både ordene i artikel 15B og betragtning 9 i præamblen til denne beslutning.

Sagsøgerne gør gældende, at princippet om at opretholde de traditionelle handelsstrømme vel ligesom de for priser og produktionskvoter trufne foranstaltninger udgør et middel til at bekæmpe krisen i Fællesskabets jern- og stålindustri, men at der ikke desto mindre er tale om en selvstændig foranstaltning, hvis overholdelse er sikret ved særlige sanktioner.

Ifølge Assider skal princippet herom anvendes generelt, eftersom det er blevet bragt konkret til udtryk i en almengyldig fællesskabsretlig bestemmelse. Det må herefter være uden interesse, om princippet er passende, da det må følges som sådant ved iværksættelsen af samtlige de fastsatte bestemmelser og sanktioner.

Efter den italienske regerings opfattelse er sagsøgtes stiltiende eller udtrykkelige afvising af fuldt ud at anvende artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF udtryk for magtfordrejning, for så vidt som der hermed er tale om en klart fejlagtig opfattelse af bestemmelsens hovedformål samt af de forhold, hvorunder den finder anvendelse.

Dette sidste synspunkt svækkes ikke, blot fordi der som af Kommissionen anført, er indledt en procedure i henhold til artikel 15B, og fordi proceduren fortsat er i gang. Den italienske regering og Assider mener, at have påvist, at de traditionelle handels-

strømme ikke er er blevet fulgt i seks halvår, hvilket ses af tal, som Kommissionen ikke har bestridt. Der er imidlertid ikke truffet foranstaltninger til udligning af denne situation.

Kommissionen har indledningsvis anført, at dens fortolkning af artikel 15B i beslutning nr. 234/84/EKSF er i overensstemmelse med bestemmelsens ånd. Men dersom det antages, at der hermed foreligger en forkert fortolkning, kan der ikke være tale om magtfordrejning, men om overtrædelse af en skreven regel.

Kommissionen har i øvrigt anført, at et anbringende om magtfordrejning heller ikke kan støttes på, at de skrivelser, den har tilstillet den italienske regering og Assider, forvansker de faktiske omstændigheder og er selvmodsigende.

Det andet anbringende er derfor efter Kommissionens opfattelse grundløst.

IV — Svar på spørgsmål fra Domstolen

Spørgsmål 1

Hvad ligger der i, at leverancerne i henhold til artikel 15B, stk. 1, i beslutning nr. 234/84/EKSF skal være »ændret væsentligt« i forhold til de traditionelle leverancer?

Svar

Efter Kommissionens opfattelse foreligger der en væsentlig ændring af de traditionelle leverancer, når en medlemsstats markedsandel for en given produktgruppe i en anden medlemsstat overstiger den traditionelle andel med mere end ét procentpoint.

Spørgsmål 2

Kommissionen gør gældende, at bestemmelsen i artikel 15B har en subsidiær karakter og blot skal forstærke sanktionskomplekset over for virksomheder, der begår overtrædelser. Vil Kommissionen herefter systematisk undlade at anvende artikel 15B over for en virksomhed, der på én og samme tid har overholdt samtlige fællesskabsbestemmelser vedrørende priser, kvoter, konkurrence- og statsstøtte og samtidig i væsentligt omfang har øget sine leveringer til andre medlemsstater?

Svar

Efter Kommissionens opfattelse »bør den systematisk undlade at anvende den i stk. 5 (i nævnte bestemmelse) omhandlede foranstaltning, såfremt en undersøgelse af situationen ikke viser, at der foreligger en overtrædelse af fællesskabsordningen på de nævnte områder«, selv om det er Kommissionens opgave at anvende og følge den i artikel 15B omhandlede procedure.

Spørgsmål 3

I skrivelse af 20. marts 1985 (bilag 9 til stævningen i sag 212/85) har Kommissionens tjenestegrene anerkendt Italiens statistiske oplysninger (jfr. navnlig skrivelse af 11. marts 1985 fra den italienske industriminister — bilag 12 til stævningen i sag 167/85) om overskridelse af de traditionelle handelsstrømme til skade for de italienske producenter i løbet af 1984.

Kommissionen anmodes om at oplyse, om — og i bekræftende fald i hvilket omfang og på hvilken måde — den hermed beskrevne situation er blevet udlignet.

Svar

Kommissionen udtaler, at den under den i medfør af artikel 15B indledte procedure har fastslået, at seks virksomheder havde overtrådt Fællesskabets prisbestemmelser. Kommissionen har da også over for disse virksomheder anvendt de i traktatens artikel 60 fastlagte sanktioner for overtrædelser på den måde, som er angivet i den oversigt, der findes som bilag til svaret.

Kommissionen har tilføjet, at det hidtil ikke på grundlag af oplysningerne for det første kvartal efter anvendelsen af sanktioner (fjerde kvartal i 1985) har været muligt at fastslå, om forholdene er udlignede; spørgsmålet herom undersøges for tiden.

Kommissionen har dernæst udtalt, at man den 27. november 1985 efter samstemmende udtalelse fra Rådet og således med Den italienske Republiks stemme har vedtaget beslutning nr. 3485/85/EKSF (EFT L 340, s. 5). Denne nye beslutning, der har været gældende fra den 1. januar 1986, giver ikke, i modsætning til beslutning nr. 234/84/EKSF mulighed for at nedsætte kvoterne. Ændringen af artikel 15B, stk. 5, beror på, at Rådet og Kommissionen var nået til det resultat, at den værste fase i krisen i jern- og stålindustrien var overstået, og at det derfor ikke længere var berettiget at opretholde denne bestemmelse, hvis formål var at sikre Fællesmarkedets fortsatte bestående. Kommissionen fremhæver, at artikel 15B, stk. 5, i beslutning nr. 234/84/EKSF ikke har kunnet anvendes efter den 1. januar 1986.

Kommissionen udtaler endelig, at den har foreslået Rådet, at artikel 15B ophæves helt med virkning fra den 1. januar 1987.

V — Mundtlig forhandling

Selskabet Assider ved advokat G. Greco, Den italienske Republik ved avvocato dello Stato I. M. Braguglia og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved G. Campogrande og R. Wägenbaur, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 16. december 1986.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. februar 1987.

Y. Galmot
Refererende dommer